

РЕШЕНИЕ

№ 1388

гр. София, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11482** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 20194141 от 05.10.2021 г., постановено по НАХД № 5697/2021г. на СРС, НО, 107 - ми състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-222 от 25.03.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на основание чл. 644, ал. 2 от Кодекса на застраховането (КЗ) на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 469, ал. 2 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевира основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се доводи, че фактът на повторността следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност и правната му квалификация е неправилна. Смята, че датата на извършването му е неправилно определена. Позовава се и на чл. 28 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален

представител.

Ответникът - КФН чрез юрк. Г. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че с вх. № 91-02-198/11.02.2021 г. в КФН е постъпила жалба от Д. Б.. Жалбата съдържа оплакване относно липса на произнасяне по претенция с № [ЕГН], заведена в ЗД [фирма].

По жалбата на Д. Б. от страна на КФН е извършена проверка, като с писмо с изх. № 91-02-198/15.02.21 г. от ЗД [фирма] са изискани подробни писмени обяснения по случая, както и заверени копия от всички документи по щета с № [ЕГН], Отговорът на застрахователя е постъпил в КФН с писмо с вх. № 91-02-198/23.02.21 г.

От представените от застрахователя документи се установява, че на 30.12.2019г. в ЗД „Б. И.“ АД е заведена претенция № [ЕГН] за заплащане на застрахователно обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в полица № ВС/02/119000377474. Преписката е образувана по повод настъпило пътнотранспортно произшествие ПТП/, вследствие на което са причинени увреждания на лек автомобил марка „Ш.“, модел „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

На 30.12.2019г. увреденото лице представя доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер, както и пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетение.

На 30.12.2019г. е извършен оглед на увредения лек автомобил, за който е съставен документ опис на претенция.

На 12.02.2020г. с писмо с изх. № ОК-87362 ЗД [фирма] е уведомило Д. Б., че по претенцията е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ. Застрахователят изисква от ползвателя на застрахователни услуги да представи документ, удостоверяващ прекратяването на регистрацията на лек автомобил „Ш. О.“ с рег. [рег.номер на МПС] и удостоверение от съответния отдел „Пътна полиция“ на лекия автомобил.

Изпратено е писмо и до ОДМВР-С., сектор „Пътна полиция“ с изх. № ОК-87362/12.02.20г, с което държавният орган е уведомен за това, че за лек автомобил „Ш. О.“ е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ.

На 06.04.2020г. Д. Б. подава до [фирма] молба, с която уведомява дружеството, че не желае да прекратява регистрацията на увредения автомобил и моли да му бъде изплатено застрахователно обезщетение.

На 14.08.2020г. между Д. Б. и застрахователя е сключено споразумение, с което е уговорено [фирма] да изплати на увреденото лице застрахователно обезщетение по

претенция № [ЕГН] в размер на 1393.81 лв. по банкова сметка на Д. Б. във връзка с настъпилото застрахователно събитие.

На 25.11.2020г. с писмо с изх. № ОК-714213 [фирма] уведомява Д. Б. за това, че с цел да му бъде изплатено застрахователно обезщетение по претенция № [ЕГН] ползвателят н застрахователни услуги следва да представи на застрахователя удостоверение за актуална банкова сметка в лева, на което да има печат от съответната кредитна институция или нотариално заверено пълномощно на упълномощеното лице, с което Д. Б. дава съгласието си обезщетение по претенцията да бъде получено на предоставената от него банкова сметка.

На 08.12.2020г. Д. Б. представя на застрахователя изисканото удостоверение за актуална банкова сметка.

На 22.02.2021 г. [фирма] се произнася по претенция № [ЕГН], като изплаща на Д. Б. застрахователно обезщетение в размер на 1 513.81лв.

При така установените факти на 11.03.2021 г. бил съставен АУАН № Р-06-182/11.03.2021г. за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ. АУАН, а въз основа на него е издадено и процесното НП

Районният съд, за да потвърди НП е приел неговата законосъобразност откъм компетентност на АНО, като при изяснена фактическа обстановка приема, че е налице нарушение на разпоредбата на 496, ал. 2 от КЗ. Застрахователното дружество не изпълнило задължението си по на 496, ал. 2 от КЗ не по-късно от 27.04.2020 г. да се произнесе по предявената претенция по един от посочените в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба начини, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането.

Решението на СРС е правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на факта на повторност в АУАН.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-182/11.03.2021 г. като в него за дата на нарушението е посочена 28.04.2020 г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-513/15.05.2019 г., което е влязло в сила на 14.12.2019 г. АНО в издаденото НП е изложил убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Посоченото НП е влязло в сила на 14.12.2019 г. за нарушение на чл. 496, ал.2 от КЗ. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл. 496, ал. 2 от КЗ предвижда срок не по-дълъг от 3 месеца за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на 496, ал. 2 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 496, ал. 2 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе до три месеца от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай срокът започва да тече от 30.12.2020 г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 22.02.2021 г. –извън законоустановения срок.

Не е налице и приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния. Тоест, маловажен случай ще е налице само, ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не водят до извод за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20194141 от 05.10.2021 г., постановено по НАХД № 5697/2021г. на СРС, НО, 107 - ми състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.